

courtney
summers

sadie

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

CORINT
BOOKS

—2018—

FETELE

EPISODUL 1

(TEMA MUZICALĂ „FETELE“)

WEST McCRAY:

Bine ați venit în Cold Creek, Colorado! Populație: 800 de persoane.

Intrați pe Google Image și veți vedea strada principală, inima plăpândă a acestei mici lumi, dar și fiecare clădire goală sau cu ferestrele bătute în scânduri. Cei mai norocoși dintre localnicii din Cold Creek, adică salariații, lucrează la băcănie, la benzinărie sau la cele câteva magazine care se ocupă de vânzarea cu amănuntul și sunt înșirate de-a lungul fâșiei de pământ. Restul oamenilor sunt nevoiți să își caute norocul în orașele învecinate; cele mai apropiate școli, de pildă, se află în Parkdale, la patruzeci de minute de mers cu mașina. Aici sunt acceptați elevi care vin din alte trei orașe.

Din strada principală, pornesc câteva drumuri mărginite de case vechi și părăginite care par că nu și-au mai găsit locul pe tabla de Monopoly. Mai departe se întinde un soi de sălbăticie rurală. Șoseaua este întreruptă de drumuri de pământ care nu duc nicăieri ori se pierd printre pâlcuri de case dărăpănate și parcuri de rulote aflate într-o stare de degradare și mai avansată. Vara, aici poposește

un autobuz care aduce copiilor prânzul gratuit până la reînceperea școlii, întrucât cei mici au dreptul la cel puțin două mese subvenționate pe zi.

Liniștea ce domnește peste aceste locuri e cu adevărat uimitoare pentru cei care, așa ca mine, au trăit toată viața într-un oraș mare. Cold Creek este înconjurat de pământ cât vezi cu ochii și de un cer frumos și aparent fără sfârșit. Apusurile sunt spectaculoase: nuanțe electrice de auriu și portocaliu, roz și stacojiu, o frumusețe naturală neatinsă de intervenția jignitoare a zgârie-norilor. Imensa întindere de pământ este copleșitoare, aproape divină. Cu greu îți poți imagina că cineva s-ar putea simți aici *captiv*.

Și totuși așa se întâmplă cu cei mai mulți localnici.

LOCUIITOR COLD CREEK (FEMEIE):

Ajunși să trăiești în Cold Creek pentru că te-ai născut aici, iar dacă te-ai născut aici, foarte probabil nu vei pleca niciodată.

WEST McCRAY:

Asta nu e chiar sută la sută adevărat. Există și povești de succes, există absolvenți de colegiu care au plecat și și-au găsit slujbe bine plătite în orașe îndepărtate, însă astfel de cazuri constituie o excepție, nu regula. Nivelul de trai în Cold Creek e mai degrabă scăzut pentru noi, cei ce ne naștem cu privilegiul de a putea alege.

Aici toată lumea muncește din greu pentru a-și întreține familia și a o scoate la capăt. Atât de greu, încât dacă ar fi să-și piardă vremea cu micile drame, scandaluri și ranchiune personale care, în imaginarul american, par să definească orașelele de provincie, nu ar putea să

supraviețuiesc. Ceea ce nu înseamnă că dramele, scandalurile sau ranchiunile lipsesc cu desăvârșire, doar că localnicii nu își permit să le acorde prea mare importanță.

Asta, până s-a *întâmplat* ce s-a *întâmplat*.

Ruinele unei școli părăsite la începutul secolului XX, cu o singură sală de clasă, distrusă acum de flăcări, se află la aproape cinci kilometri distanță de oraș. Acoperișul s-a prăbușit, iar ceea ce a mai rămas din ziduri e carbonizat. În imediata apropiere se găsește o livadă de meri, pe care natura a pus încet-încet stăpânire: buruieni tinere, copaci noi, flori sălbatice.

Totul are un aer oarecum romantic, este ca un fel de respiro față de restul lumii. Locul perfect unde să vii să stai singur cu gândurile tale. Sau cel puțin așa a fost.

May Beth Foster, pe care o veți cunoaște mai bine pe parcursul serialului, este cea care m-a condus aici. May Beth e o femeie albă, rotofeie, în vârstă de șaiszeci și opt de ani. Are părul cărunț. Seamănă cu o bunicuță și are o voce atât de caldă, încât te topești când o auzi. Lucrează ca manager la parcul de rulote Sparkling River Estates, a locuit de când se știe în Cold Creek și este genul de persoană care, atunci când vorbește, e ascultată de toată lumea. Iar părerea îi sunt, cel mai adesea, apreciate și acceptate.

MAY BETH FOSTER:

Undeva... pe aici.

Aici s-a găsit cadavrul.

DISPECER 911 (LA TELEFON):

911. Ce urgență aveți?

WEST McCRAY:

Pe data de 3 octombrie, Carl Earl, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, se îndrepta spre locul de muncă, o fabrică din Cofield, aflată la o oră de mers cu mașina de Cold Creek. Abia pornise la drum când a observat fumul negru care strica frumusețea orizontului în dimineața aceea.

CARL EARL:

Părea o zi ca oricare alta. Sau așa am crezut. Presupun că m-am trezit, am luat micul dejun și, în drum spre ușă, mi-am sărutat soția, pentru că așa fac în fiecare dimineață. Dar adevărul e că nu-mi amintesc nimic din ceea ce am făcut înainte de a vedea fumul acela și... în fine, înainte de toate celelalte.

Pe care, oricât aș vrea, nu pot să le uit.

CARL EARL (LA TELEFON):

Alo, numele meu este Carl Earl și sun ca să raportez un incendiu. Arde o școală abandonată de la ieșirea de pe Milner's Road, la vreo cinci kilometri est de Cold Creek. Eram pe șosea când am văzut focul. Am tras mașina pe dreapta ca să mă uit mai bine. Arată rău de tot.

DISPECER 911 (LA TELEFON):

OK, Carl, o să trimit un echipaj acolo.

Mai e cineva prin preajmă? Vezi pe cineva care are nevoie de ajutor?

CARL EARL (LA TELEFON):

Nu, din câte îmi dau seama, nu mai e nimeni, dar poate că sunt prea departe ca să... Ce-ar fi să mă apropiu și să arunc o privire...

DISPECER 911 (LA TELEFON):

Domnule... Carl, te rog să nu te apropii. Înțelegi ce îți spun?

CARL EARL (LA TELEFON):

Mda, sigur... Nici nu...

CARL EARL:

L-am ascultat pe dispecer, cu toate că mi-ar fi plăcut să fac un pic pe eroul. Nu știu ce m-a făcut să rămân acolo, deși nu-mi dădea mâna să lipsesc de la serviciu, dar am stat până ce au venit polițiștii și pompierii. L-am urmărit cum își făceau treaba până ce au reușit să stăpânească flăcările și atunci am observat... chiar în spatele școlii, am văzut... ăăă... am fost primul care a zărit-o.

WEST McCRAY:

Trupul lui Mattie Southern a fost descoperit undeva între școala care ardea și livada de meri, cu puțin în afara razei vizuale. Fata fusese dată dispărută cu trei zile în urmă și acum fusese găsită.

Moartă.

Am hotărât să nu includ în emisiune detaliile îngrozitoare ale celor găsite în livadă. Chiar dacă crima v-a trezit interesul, brutalitatea cu care a fost comisă nu este subiect de divertisment, așa încât vă rog să nu insistați cu întrebările. Amănunte referitoare la acest caz pot fi găsite cu ușurință online. După părerea mea, nu e nevoie să aflați decât două lucruri.

Primul dintre acestea este cauza morții: o traumă puternică suferită la cap.

Al doilea este următorul:

MAY BETH FOSTER:

Mattie avea doar treisprezece ani.

CARL EARL:

De atunci nu mai dorm bine.

WEST McCRAY:

Mattie a lăsat în urma ei o soră în vârstă de nouăsprezece ani pe nume Sadie; o bunică de împrumut, May Beth; și o mamă, Claire, care lipsea de ceva vreme din peisaj.

Prima oară am auzit de această crimă la o benzinărie de la ieșirea din Abernathy, cam la treizeci de minute de mers cu mașina de Cold Creek. Mă aflam în zonă împreună cu echipa mea de filmare și tocmai terminaserăm o serie de interviuri care urmau a fi incluse într-un episod din *La pas prin țară* dedicat prezentării declinului micilor orașe din America, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Voiam să îi convingem pe localnici să ne explice ce se întâmplase cu aceste așezări, ce pierduseră ele de ajunseseră într-o asemenea stare, și nu pentru că am fi crezut că le puteam reda gloria de odinioară, ci doar pentru a vi le face cunoscute, ca să știți că încă există. Pentru a le da o voce înainte de a dispărea cu totul.

JOE HALLORAN:

E plăcut să știi că există cineva căruia îi pasă.

WEST McCRAY:

Cel pe care tocmai l-ați auzit se numește Joe Halloran și este unul dintre locuitorii din Abernathy pe care i-am interviuat. Nu mă gândeam la vorbele lui în momentele când stăteam la coadă la benzinărie în spatele unui individ care îi povestea casierului exact ce i se întâmplase lui

Mattie Southern. Faptele sinistre relatate nu m-au convins să rămân în zonă. Eu și echipa mea ne atinseserăm scopul și eram pregătiți să ne întoarcem acasă. Sigur, fusese ceva oribil, însă trăim cu toții într-o lume care nu duce lipsă de lucruri oribile. Și nu te poți opri asupra fiecăruia.

La un an distanță, mă aflu în biroul meu din New York. Era 3 octombrie, se împlinea exact un an de la moartea lui Mattie, iar eu îmi tot mutam privirea de pe ecranul computerului la Empire State Building, care se vedea pe fereastră. Îmi plăcea slujba mea de la WNRK, îmi plăcea viața pe care o duceam, dar poate că o parte din mine – aceeași care mă făcuse să nu iau în seamă povestea lui Mattie prima oară când o auzisem – avea nevoie să fie zgâlțâită pentru a fi scoasă din amorțire.

Iar zgâlțâitul a venit sub forma unui apel telefonic.

MAY BETH FOSTER (TELEFON):

Ești West McCray?

WEST McCRAY (TELEFON):

Da, eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

MAY BETH FOSTER (TELEFON):

Mă numesc May Beth Foster. Joe Halloran mi-a spus că ești genul de persoană căreia îi pasă.

WEST McCRAY:

În tot acest timp, nu se descoperise nimic nou cu privire la moartea lui Mattie Southern și nu apăruse niciun suspect. Ancheta părea să bată pasul pe loc. Dar nu pentru asta mă sunase May Beth.

MAY BETH FOSTER (TELEFON):

Am nevoie de ajutorul tău!

WEST McCRAY:

Cu trei luni înainte, May Beth primise un telefon de la o secție de poliție din Fairfield, Colorado, un oraș aflat la mulți, mulți kilometri distanță de Cold Creek. Pe marginea drumului fusese găsit un Chevrolet negru cu an de fabricație 2007, iar în interior, un rucsac verde, plin de obiecte personale aparținându-i lui Sadie, sora mai mare a lui Mattie, dispărută fără urmă în luna iunie. Nu se mai știa nimic despre ea. Poliția locală cercetase superficial zona și ajunsese la concluzia că Sadie fugise de acasă. După ce epuizase toate pisteles aflate la îndemână, May Beth hotărâse să mă contacteze. Eram ultima ei speranță. Credea că puteam să i-o aduc înapoi pe Sadie în viață. Pentru că *trebuia* să fie în viață, pentru că...

MAY BETH FOSTER (TELEFON):

Încă o fată moartă... așa ceva nu aş mai putea suporta.

sadie

Găsesc mașina pe Craigslist.

Nu cred să aibă vreo importanță marca, dar, dacă vreți să știți mai multe, ei bine, aflați că este pătrătoasă și neagră ca noaptea. Culoare care o face invizibilă printre alte mașini. Bancheta din spate e suficient de lată cât să poți dormi pe ea. A fost scoasă la vânzare printr-un anunț scris grăbit de mână, ca multe altele, numai că greșelile de ortografie sugerau un anumit grad de disperare. *Faceți o ofertă, vă rog*, asta m-a făcut să-i dau curs. Am tradus textul ca însemnând *Am nevoie de bani acum*, de unde am dedus că cineva dăduse de necaz sau era lihnit de foame ori avea o nevoie de gen... chimic. Prin urmare, sunt în avantaj, iar dacă am un atu, de ce să nu-l folosesc?

Nu-mi trece prin cap că întâlnirea pe un drum de țară, la ieșirea din orașul meu, cu cineva dispus să accepte orice sumă de bani aș vrea să plătesc nu e cel mai lipsit de primejdii lucru de pe lume, dar asta din cauză că ceea ce am de gând să fac după ce pun mâna pe mașină este și mai periculos de atât.

— Riști să mori, îmi spun cu voce tare, doar ca să testez dacă greutatea cuvintelor ce-mi ies din gură îmi bagă mințile în cap.

Nu se întâmplă.

Risc să mor.

Îmi iau rucsacul verde de pânză de pe podea, mi-l arunc peste umăr și-mi trec degetul mare peste buza de jos. May Beth mi-a dat aseară niște coacăze, iar azi-dimineață, când m-am trezit, le-am mâncat pe post de mic dejun. Nu știu dacă m-am pătat în jurul gurii, dar nu de puține ori mi s-a întâmplat să fac o primă impresie proastă, așa că...

Ușa din plasă de sârmă de la rulota mare în care locuiesc e ruginită și scoate un scârțâit care răsună peste întreg Ținutul Nimănui. Dacă totuși vreți să vă faceți o idee, închipuiți-vă un loc cu totul altfel decât în suburbii și, pe urmă, pe mine așezată pe câteva trepte mai jos pe scara socială, locuind de când mă știu într-o rulotă închiriată de la May Beth „Hrănește-mă cu Coacăze”. Trăiesc într-un loc tocmai bun de a fi părăsit, asta e tot ce trebuie să știți despre el, și n-am de gând să privesc înapoi. De fapt, nici nu contează ce-mi doresc, oricum, este mai bine să n-o fac.

Îmi iau bicicleta și ies din oraș. Mă opresc puțin pe podul verde de peste râul Wicker, unde mă holbez în jos la apă și simt până în măruntaie atracția amețitoare a curenților ei furtunoși. Cotrobăi în sac, printre haine și sticle cu apă, împing mai încolo o pungă cu chipsuri de cartofi și portofelul, până ce dau de telefonul mobil, înfășurat într-un ghem de lenjerie intimă. E o bucată ieftină de plastic; nici măcar nu are ecran. Îl arunc în apă, apoi mă întorc la bicicletă, o încalec și pedalez până la Meddler's Road, la ieșirea de pe șoseaua principală, pentru a mă întâlni cu femeia care a postat anunțul pe Craigslist. Tipa se numește Becki, scris cu *i* în coadă. Așa se semnase, *cu i*, de parcă nu mi-aș fi dat seama ce fel de om e din e-mailurile trimise. O găsesc stând în picioare lângă mașina pătrătoasă, neagră ca noaptea, cu o mână așezată pe capotă și cu cealaltă peste pântecul umflat. Este însărcinată. În spatele ei e parcată o altă

mașină, un pic mai nouă. La volan stă un bărbat cu brațul atârnat peste geamul deschis. E încordat, asta până ce mă vede, moment în care tensiunea din corpul lui pare să se evapore. Mă simt jignită, doar sunt un om periculos.

N-ar trebui să subestimezi oamenii! îmi vine să-i strig. *Am un cuțit la mine.*

E adevărat. Am un briceag în buzunar, lăsat în urmă de unul dintre iubiții mamei, Keith. Acum mult timp. Dintre toți iubiții ei, avea cea mai frumoasă voce – așa de blândă, încât suna aproape șoptit –, dar nu era un om de treabă.

— Lera? mă întreabă Becki.

Așa i-am spus că mă cheamă. Este al doilea prenume al meu, mai ușor de pronunțat decât primul. Glasul lui Becki mă ia prin surprindere. Sună de parcă s-ar scărpinga pe genunchi. E o fumătoare înrăită, aș putea să pun pariu. Încuviințez cu o mișcare scurtă din cap, scot din buzunar plicul burdușit cu bancnote și i-l întind. Opt sute de dolari. E adevărat, mi-a refuzat oferta inițială de cinci sute, dar tot este o afacere bună. Plătesc, de fapt, reparațiile pe care le-au făcut la mașină. Becki jură că rabla mă va ține cel puțin un an.

— Am crezut că ești mult mai în vârstă, judecând după e-mailul tău.

Ridic din umeri și întind brațul și mai tare. *Ia naibii banii, Becki,* îmi vine să-i spun, *altfel o să te întreb pentru ce îți trebuie.* Tipul din mașină pare cam neliniștit, cam nervos. Știu uitătura asta. Aș recunoaște-o dintr-o mie. Am văzut-o în beznă.

Becki își mângâie pântecul umflat și se trage mai aproape de mine.

— Mama ta știe pe unde umbli? mă întreabă, iar eu aleg să îi răspund cu o nouă ridicare din umeri ce pare să o satisfacă, dar numai pe moment.

Se încruntă și mă măsoară din cap până în picioare.

— Nu, habar n-are unde ești, continuă ea. Altfel, de ce te-ar fi lăsat să vii până aici singură ca să cumperi o mașină?

Nu e genul de întrebare la care să dai din cap în semn de „da” sau „nu” ori să ridici din umeri. Îmi ling buzele și mă pregătesc de ripostă. *Am un cuțit în buzunar*, îmi vine un chef nebun să-i strig în față, dar îmi simt glasul înecat.

— Mama e m-m-m...

Cu cât mă bâlbâi mai tare, cu atât se înroșește ea la față și nu știe cum să-și ferească privirea. Nu se uită spre mine, nu mă privește direct în ochi. Îmi simt gâtlejul strâns, sugrumat, iar singurul mod de a mă elibera ar fi să nu mai încerc să leg cuvintele. Oricât de tare mă străduiesc să fac asta în fața lui Becki, știu că n-o să reușesc în veci. Numai când sunt singură o pot face.

— M-m-moartă...

Bâlbâiala m-a părăsit pentru moment.

Trag aer în piept.

— Isuse! șuieră Becki și știu că exclamația nu are nicio legătură cu tristețea pe care o implică informația asta, ci cu modul în care vorbele mi-au ieșit pe gură.

Se retrage un pic, pentru că, știți, este o chestie contagioasă și dacă se molipsește, sunt șanse sută la sută să transmită boala fetusului.

— Dar nu ar trebui să... Măcar ai carnet?

E unul dintre cele mai subtile moduri în care m-a întrebat cineva dacă sunt retardată, ceea ce nu îl face mai puțin enervant, mai ales că vine din partea unei femei incapabile să ortografieze cuvântul *rog*. Vâr plicul cu bani înapoi în buzunar, lăsând gestul să vorbească de la sine. Mattie obișnuia să spună că încăpățânarea, nu bâlbâiala, e cel mai mare defect al meu,

dar, în realitate, cele două se completează. Totuși, nu îmi permit riscul de a lăsa ignoranța lui Becki să îmi înăbușe dorința de a cumpăra mașina aia veche. Becki chicotește, ușor jenată.

— Ce tot spun eu? Sigur că ai carnet... Nu-i așa? adaugă apoi, pe un ton mai puțin convins.

— Mda, îi răspund.

Nu toate cuvintele pe care le rostesc se fac bucăți atunci când îmi ies din gură. Tonul oarecum normal o liniștește pe Becki, care renunță să mă mai facă să pierd timpul și îmi demonstrează că mașina funcționează, pornind motorul. Mă avertizează că arcul portbagajului e stricat și glumește, adăugând că mă lasă să folosesc gratuit bățul cu care îl proptește ca să îl țină deschis.

Mormăi pe tot parcursul tranzacției, apoi mă cocoț pe capota noii mele mașini și îi urmăresc pe cei doi cum bagă în marșarier, fac dreapta și se înscriu pe șosea. Răsucesc cheia automobilului între degete și las căldura zorilor să mă cuprindă treptat. Insectele consideră prezența mea un afront la adresa teritoriului pe care îl ocupă și se regalează cu pielea mea albă și pistruiată. Mirosul uscat și prăfos al drumului îmi gâdilă nările și-mi stimulează dorința de a pleca, așa că mă dau jos de pe capotă, împing bicicleta într-un tufiș și o văd cum se rostogolește deloc spectaculos pe o parte.

May Beth îmi dă câteodată coacăze, dar tot ea este cea care adună plăcuțe de înmatriculare expirate, pe care le expune cu mândrie în baraca din spatele rulotei. Sunt de toate culorile și provin din toate statele Americii, unele și din alte țări. May Beth are atât de multe plăcuțe de înmatriculare, încât nu cred că își va da seama dacă îi lipsesc două. Numerele de înmatriculare autocolante pe care le folosesc sunt „împrumutate” de la

bătrâna doamnă Warner, care locuiește la trei rulote de mine. E prea slăbită pentru a mai conduce și nu mai are nevoie de ele.

Le mânjesc cu noroi și-mi șterg palmele murdare de pantalonii scurți, dau ocol mașinii și mă așez pe scaunul șoferului. Scaunele sunt moi și joase, iar în spațiul dintre picioare e o arsură de țigară. Bag cheia în contact, iar motorul începe să toarcă. Apăs pedala de accelerație și mașina pornește pe terenul denivelat, urmând același drum străbătut de Becki până la șoseaua principală, de unde o iau în direcția opusă.

Îmi ling buzele; gustul de coacăze a dispărut, dar nu atât de demult încât să nu-i duc dorul dacă e să-mi amintesc de dulceața dezgustătoare a fructelor. May Beth va fi așa de dezamăgită când va bate la ușa mea și va descoperi că am plecat, însă nu cred că va fi surprinsă. Ultimul lucru pe care mi l-a spus, ținându-mi capul între mâinile ei, a fost: *Indiferent ce-ți trece prin minte, ai face bine să-ți scoți gândul ăsta prostesc din căpșor chiar acum!* Numai că gândul nu e în minte, e în inima mea, și tot ea mi-a spus că dacă e să-mi urmez un gând, atunci la fel de bine ar putea fi acesta.

Chiar dacă e greșit.